

[Poul Møller.]

Hans udtalelser om skatteforliget fra i fjor var jo i denne forbindelse prægnant udtryk for, at han med sammenbruddet i Bruxelles ønskede sig frigjort fra sidste års aftaler, og at han meget gerne så, at der i dag kunne gennemføres en diskussion om landets indenrigske forhold. Jeg skal ikke tage den kastede handske op. Statsministeren kender vore synspunkter, og han ved, at vi ikke vil respektere, at regeringen slutter en 2-årig aftale for derefter at tilrettelægge sin udgiftspolitik således, at den bruger de penge, der efter aftalen skulle anvendes til den længe påkrævede skattereform.

Må jeg tilføje, at regeringen åbenbart mener, at det vil hjælpe os markedspolitisk, hvis skatterne bliver højere her i landet, og hvis staten får flere penge at råde over. Jeg ser ikke, hvordan det skulle kunne hjælpe os. Men jeg kunne i grunden lide at vide, hvilken markedssituation vi skulle have befundet os i, for at regeringen ville have anset det for forsvarligt at opfylde den aftale, den har indgået med os. Det vil den højtærede statsminister måske oplyse os om, for længe inden sammenbruddet i Bruxelles, og inden det kunne forventes, samlede statsministeren os jo for at meddele, at han ønskede skatteaftalen debatteret og fraveget.

Der havde været mere grund til, hvis man endelig ville ind på de økonomiske konsekvenser for Danmark, at tale om statsudgifternes vækst, at disse nu måtte holdes nede, at tale om betydningen af, at man netop i denne og næste måned ikke kan sige, at omkostningsniveauet er for højt for den dystre europæiske baggrund, vi har fået, og at man ikke opgiver strukturrationaliseringen af det danske landbrug ved en jordlovgivning, der modvirker denne rationalisering; men alt dette lod statsministeren ligge. Det var skatterne alene, der blev omtalt, og deri må vi se en tendens til, at han nu ønsker sig frigjort fra den forligspolitik, der hidtil har været de 4 partiers.

Regeringen kan se tilbage på en årrække, hvor dens forventninger og bestræbelser i den europæiske politik ustandselig har været kronet med det sorteste uheld. Således som den britiske opposition gør det over for sin regering, vil vi ikke påstå, at det er regeringens skyld, men alligevel er det lige

smerteligt for os alle. Der kræves nu mere end sædvanlig aktivitet og beslutsomhed af dansk udenrigspolitik. Der er ingen store syner, vi kan lade os henrive af. Der er kun bristede illusioner. Men af disse må fødes viljen til at koncentrere sig om at varetage Danmarks interesser helt og fuldt på en række spredte pladser og ved en mængde forhandlinger om spørgsmål, der tidligere havde mindre interesse. Indtil der går hul på den europæiske byld, må vi handle således. Om nogen sinde bør vi erindre Bjørnsons uheroiske, men praktiske ord: „Hvad du evner kast av i de nærmeste krav“.

Helge Larsen: Også jeg vil gerne indlede med at bringe den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister en tak for den udtømmende redegørelse, tinget modtog i fredags.

Den radikale folketingsgruppe kan helt tilslutte sig den højtærede statsministers udtalelse om, at beslutningen af august 1961 fortsat er grundlaget for Danmarks stillingtagen til fællesmarkedet; det vil sige, at min gruppe tilslutter sig, at Danmarks anmodning om medlemskab opretholdes sammen med Englands, og så længe Englands opretholdes. Det er for mit parti en given ting, at dansk medlemskab forudsætter engelsk medlemskab og også gerne medlemskab eller associering for vore partnere i EFTA — hvad de nu måtte foretrække — således at EFTA-landenes problemer i forhold til fællesmarkedet løses så vidt muligt samtidig.

Denne opfattelse hviler på både økonomiske og politiske vurderinger; jeg skal tage de økonomiske først, da fællesmarkedet jo oprindeligt er en økonomisk sammenlutning med ganske bestemte mål af økonomisk karakter og i mindre udpræget grad har udformet sine politiske mål. Jeg gør det også, fordi de økonomiske bevæggrunde er særdeles tungtvejende for Danmark, der har sit største marked i EFTA og sit næststørste i fællesmarkedet. Det er indlysende, at med en sådan fordeling af sin eksport er Danmark mindst af alle interesseret i, at der består en varig splittelse mellem EFTA og fællesmarkedet. Vi har, fra de første samlingsbestræbelser i Europa begyndte med Marshallhjælpen og OEEC, ønsket og arbejdet for den friest mulige samhandel